

Asia: VN/23753/2021

Lausuntopyyntö sosiaalisen luototuksen uudistamista koskevasta hallituksen esityksen luonnoksesta

Lausunnonantajan lausunto

Voitte kirjoittaa lausuntonne alla olevaan tekstikenttään

Sosiaali- ja terveysministeriö on pyytänyt Suomen Kuntaliitolta lausuntoa sosiaalisen luototuksen uudistamista koskevasta hallituksen esityksen luonnoksesta. Esitysluonnoksella on tarkoitus toimeenpanna Pääministeri Sanna Marinin hallitusohjelman linjaus, jonka mukaan sosiaalisen luototuksen valtakunnallistamisen edellytyksiä selvitetään ja selvityksen pohjalta sosiaalinen luototus otetaan käyttöön koko maassa. Uudistus on hallitusohjelmassa osana niitä keinoja, joilla estetään ylivelkaantumista ja tehostetaan velkaneuvontaa.

Esitysluonnoksessa ehdotetaan sosiaalisesta luototuksesta annetun lain (1133/2002) muuttamista siten, että sosiaalisen luototuksen järjestämisestä tulisi hyvinvointialueen lakisääteinen tehtävä. Lain nykyisen, voimassa olevan sanamuodon mukaan, sosiaalisen luototuksen järjestäminen on kunnan vapaaehtoinen tehtävä ja juuri hyväksytyn ns. SOTE100-lakipaketin mukaan (HE 56/2021 vp, s. 76 ja 506, StVM 9/2022 vp, s. 11-12 ja 122, ja EV 66/2022 vp) sosiaalisen luototuksen järjestäminen siirtyisi 1.1.2023 lähtien hyvinvointialueelle vapaaehtoisena tehtävänä. Käsittelyssä olevassa esitysluonnoksessa ehdotetaan myös, että sosiaalisen luoton myöntämisen perusteiden määrittelemisestä tulisi hyvinvointialueen velvollisuus.

Lakisääteistämisen lisäksi esitysluonnoksessa ehdotetaan sosiaalisesta luototuksesta annettuun lakiin lisättäväksi joitakin uusia säännöksiä sosiaalisen luoton luotonsaajalle myönnettävistä vapaakuukausista ja maksuvapautuksista. Myös pykälää sosiaalista luottoa koskevasta sopimuksesta ehdotetaan täydennettäväksi. Lisäksi sosiaalisen luoton hakijalle ja luotonsaajalle annettavasta taloudellisesta neuvonnasta ja ohjauksesta ehdotetaan säädettäväksi aiempaa tarkemmin.

Rahoituksen osalta esitysluonnoksessa ehdotetaan sosiaalisesta luototuksesta annettuun lakiin lisättäväksi kokonaan uusi säännös hyvinvointialueelle myönnettävästä valtionavustuksesta sosiaalisessa luotonantotoiminnassa tarvittavan luottopääoman rahoittamiseksi. Tältä osin esitysluonnoksessa (s. 10) viitataan edellä mainitun SOTE100-lakipaketin käsittelyn yhteydessä sosiaali- ja terveysvaliokunnan tekemään ja nyt jo eduskunnan hyväksymään ehdotukseen sosiaalista luottoa koskevien sopimusten siirtymäsäännöksestä (StVM 9/2022 vp, s. 11-12 ja 122). Hyväksytyn

siirtymäsäännöksen perusteella kunnilta ei ole siirtymässä hyvinvointialueille sosiaalisen luotonantotoiminnan jatkamiseksi tarpeellista luottopääomaa (EV 66/2022 vp).

Kiitämme ministeriötä saamastamme lausuntopyyntöä ja lausumme asiaan liittyen seuraavaa:

Yleistä esitysluonnoksen tavoitteista

Edellä kuvattua sosiaalisen luototuksen järjestämisen muuttamista aiempaa velvoittavammaksi perustellaan esitysluonnoksessa sillä, että nykyisellään palvelu on epätasa-arvoisesti saatavilla eri puolilla Suomea. Vuoden 2019 THL:n toteuttaman erillisselvityksen mukaan, vain n. 30 kuntaa on päättänyt sosiaalisen luototuksen käyttöönotosta. Ehdotuksella tavoitellaankin esitysluonnoksen mukaan aiempaa laajempaa ja alueellisesti yhdenvertaisempaa palvelun saatavuutta, kun sosiaalisesta luototuksesta tulisi hyvinvointialueen lakisääteinen järjestämistehtävä. Nykyisessä tilanteessa noin reilu puolet väestöstä on sosiaalisen luotonantotoiminnan piirissä.

Me Kuntaliitossa katsomme, että sosiaalisen luotonantotoiminnan muuttaminen lakisääteiseksi järjestämistehtäväksi ja palvelun ulottaminen näin kaikkien saataville, on sinänsä perusteltua ylivelkaantumisen ehkäisemiseksi ja yhdenvertaisuuden parantamiseksi. Toisaalta kuitenkin toteamme, että järjestämisessä tulisi kiinnittää erityistä huomiota Kansaneläkelaitoksen kanssa tehtävään yhteistyöhön, jotta sosiaalinen luotto olisi todellinen vaihtoehto myös esimerkiksi vain Kela-etuuksia saaville, vaikka heillä ei sinänsä välttämättä olisi tarvetta muulle sosiaalityön tai sosiaalihuollon palvelulle.

Lisäksi huomautamme, että lain voimaantulolle tulisi varata riittävästi aikaa. Voimaantulo tulisi ajoittaa aikaisintaan hyvinvointialueiden ensimmäisen toimintavuoden kesän jälkeiseen aikaan eli voimaantulo tulisi olla aikaisintaan 1.8.2023. Arviomme mukaan tämäkin aikataulu on aivan liian kireä esimerkiksi vaadittavien tietojärjestelmämuutosten ja mahdollisten -hankintojen vuoksi eli selkeintä olisi, jos lakisääteinen järjestämisvelvollisuus alkaisi vasta 1.1.2024.

Hyvinvointialueen sosiaaliseen luotonantoon liittyvä rahoitus ja sen riittävyys

Eduskunnan 7.6.2022 hyväksymän SOTE100-lakipakettiin sisältyneen lakiehdotuksen perusteella sosiaalisesta luototuksesta annetun lain 3 §:n 1 momentti (EV 66/2022 vp) on muutettu muotoon: ”Hyvinvointialueen tämän lain nojalla järjestämään toimintaan sovelletaan sosiaali- ja terveydenhuollon järjestämisestä annettua lakia (612/2021) sekä hyvinvointialueiden rahoituksesta annettua lakia (617/2021), jollei lailla toisin säädetä.” Lisäksi saman pykälän SOTE100-lakipaketin yhteydessä muuttumattomana pysytetyssä 2 momentissa säädetään: ”Toimintamenoina ei pidetä sosiaalisen luototuksen luottopääomasta tai luottotappioista aiheutuvia menoja.”

Nyt käsittelyssä olevassa esitysluonnoksessa ehdotetaan sosiaalisesta luototuksesta annettuun lakiin lisättäväksi uusi 10 a §, joka olisi ehdotuksen mukaan sanamuodoltaan seuraava:

”Hyvinvointialueelle voidaan myöntää sosiaalisessa luotonantotoiminnassa tarvittavan luottopääoman rahoittamiseen valtionavustusta.

Valtionapuviranomainen tässä laissa tarkoitetuissa valtionavustuksissa on sosiaali- ja terveysministeriö. Sosiaalisen luototuksen luottopääomaan myönnettävään valtionavustukseen sovelletaan, mitä valtionavustuslaissa (/) säädetään.”

Edellä kuvatun perusteella hyvinvointialueen sosiaalisen luotonantotoiminnan toimintamenot on siis tarkoitus kattaa hyvinvointialueiden rahoituksesta annetun lain nojalla hyvinvointialueelle tulevalla yleiskatteisella rahoituksella, kun taas hyvinvointialueen sosiaalisen luotonantotoiminnan luottopääoman menot katettaisiin esitysluonnoksessa ehdotetun uuden säännöksen nojalla myönnettävällä valtionavustuksella. Luottopääoman rahoituksen osalta esitysluonnoksessa on erikseen korostettu uuden valtionavustuksen kertaluonteisuutta (s. 9): ”Taloudellisten vaikutusten arvioinnin lähtökohdana on se, että luottopääoma rahoitettaisiin toiminnan käynnistämisvaiheessa kertaluonteisella valtionavulla”.

Esitysluonnoksen vaikutusarvioissa (s. 10-12) kuvataan kuitenkin hyvin toisenlaisin periaattein toteutettavaa valtionavustuksen jakoa. Vaikutusarviossa esitetty on vähintäänkin ristiriidassa ehdotetun uuden 10 a §:n sanamuodon kanssa. Vaikutusarviossa esitetyn perusteella valtionavustusta olisikin tarkoitus myöntää sekä luottopääoman menoihin että myös muihin menoihin, joita tarvitaan sosiaalisen luotonantotoiminnan käynnistämiseen hyvinvointialueilla. Esitysluonnoksen perusteella jäisi kokonaan valtionapuviranomaiseksi ehdotetun sosiaali- ja terveysministeriön päätettäväksi, miten se jakaisi ehdotettuun valtakunnallistamiseen nyt varatun 10 miljoonan euron määrärahan luottopääoman ja muiden sosiaalisen luotonantotoiminnan käynnistämismenojen kesken, mitkä olisivat valtionavustuksen hakukriteerit sekä se miten kyseinen määräraha em. tarkoituksiin jaettaisiin, yhdellä vai useammalla valtionavustushaulla.

Me Kuntaliitossa katsomme, että ehdotettu sääntely on tältä osin ristiriitainen ja epäselvä ja sitä tulisi jatkovalmistelussa selkeyttää. Nyt jää epäselväksi se, mitä on ollut tarkoitus säätää ja toisaalta se, miten uuden hyvinvointialueille annettavan lakisääteisen järjestämistehtävän riittävä rahoitus on tosiasiasa tarkoitus turvata. Mikäli on tarkoitus säätää, että ehdotetun 10 a §:n 1 momentin perusteella voidaan myöntää valtionavustusta sekä sosiaalisen luotonantotoiminnan luottopääoman että toiminnan muiden kehittämisen- ja käynnistämismenojen rahoittamiseksi, tulisi tämä tarkoitus sisällyttää suoraan kyseiseen momenttiin. Se, että ehdotetun 10 a §:n 2 momentissa ja pykälän perusteluissa näytetään varaudutun siihen, että sekä tämän, että yleisen valtionavustuslainsäädännön perusteella voidaan myöntää usean tyyppisiä valtionavustuksia sosiaaliseen luotonantotoimintaan, ei voida pitää selkeänä ja yksiselitteisenä sääntelytapana.

Lisäksi toteamme, että esitysluonnoksen taloudellisten vaikutusten arviointi on kokonaisuutena puutteellinen. Vaikutusarvioiteja tulee täydentää sekä uuden järjestämistehtävän henkilöstöresurssin ja tarvittavan luottopääoman että luotonantotoiminnan käynnistämismenojen, mukaan lukien tietojärjestelmämenot, osalta.

Kuten edellä on jo kerrottu, ehdotetun 2 §:n 1 momentin mukaan hyvinvointialueiden tulee jatkossa, nyt ehdotettujen muutosten tultua voimaan, järjestää sosiaalinen luotonantotoiminta alueellaan esiintyvän tarpeen mukaan ja varata toimintaa varten riittävä rahoitus ja resurssit. Tätä uuteen järjestämistehtävään tarvittavien henkilöstö- ja muiden lisäresurssien tarvetta ja kustannusten arviointia ei voi kuitata toteamalla taloudellisissa vaikutusarvioissa (s. 10): ”Sote-rahoitukseen ei esitetä muutosta, koska kyse on niin pienestä lisäyksestä, että se ei muuta isoa kuvaa ja sosiaalihuollon osuutta hyvinvointialueen rahoituksesta. Sosiaalinen luotonantotoiminta kohdistuu palveluna merkittävässä määrin pienituloisuuteen, joka on jo huomioitu rahoituskertoimissa.” Vahvassa ristiriidassa edellisen toteamuksen kanssa onkin se, että edelleen esitysluonnoksen taloudellisissa vaikutusarvioissa (s. 11) on todettu, että toimeenpanon valtakunnallistaminen edellyttää yhteensä keskimäärin n. 6,5 henkilötyövuoden työpanosta/hyvinvointialue eli yhteensä lähes 140 henkilötyövuoden työpanoksen, joista valtaosa olisi sosiaalialan ammattihenkilöiden työpanosta. Tätä ei luonnollisestikaan voi pitää vähäisenä resurssitarpeena. Esitetty henkilöstöresurssi-arvio,

jonka vuositasen kustannus olisi arviolta hieman vajaat 10 miljoonaa euroa, perustuu Sosiaali- ja terveystieteiden ministeriön lakimuutoksen taustaksi tilaamaan selvitykseen (Olli-Pekka Niskanen: Sosiaalinen luototus – Selvitys valtakunnallisen käyttöönoton edellytyksistä; STM 2021:24). Saman selvityksen mukaan hyvinvointialueet arvioivat tarvittavan luottopääoman tarpeeksi n. 15 miljoonaa euroa. Käsittelyssä olevan esitysluonnoksen mukaan tarve voi taas olla maksimissaan jopa lähes 25 miljoonaa euroa.

Käytettävissä olevan materiaalin perusteella esityksen toimeenpanolle varattu 10 miljoonan euron määräraha ei näytä perustuvan mihinkään todelliseen vaikutusarvioon, eikä lainsäädännön taustaksi tehtyyn selvitykseen, jossa arvioita on konkreettisesti tehty ja esitetty, mikä näkemyksemme mukaan ei voi olla uuden järjestämistehtävän rahoituksen lähtökohta. Käytännössä vaikuttaisi siltä, että rahoituksen osalta ollaan päätyvässä erittäin merkittävään alirahoitukseen, mikä tuskin edistää millään tavalla esitysluonnoksen tavoitteena olevaa sosiaalisen luoton parempaa saatavuutta ja saavutettavuutta. Asia on todettu myös ministeriön em. selvityksessä esimerkiksi seuraavasti: "Kuten luvusta 4.2.3 käy esille, suurimmaksi haasteeksi toimivan sosiaalisen luototuksen mallin valtakunnalliselle laajentamiselle arvioidaan resurssien puuttuminen. Useassa haastattelussa tuotiin esille huoli siitä, että jo tällä hetkellä työntekijöillä on usein asiakkaita ja tehtäviä kohtuuttoman paljon, ja esimerkiksi sosiaalityöntekijöistä on maanlaajuinen pula. Uuden palvelun käyttöön ottaminen ilman riittävää lisäresursointia kuormittaisi henkilökuntaa entisestään. Alueilla, joilla luototus ei ole vielä käytössä, jouduttaisiin aloittamaan aivan tyhjästä. Muuallakin uuden lainsäädännön toimeenpano aiheuttaisi työtä, jos esimerkiksi uusia järjestelmiä otettaisiin käyttöön (s.28)."

Arviomme mukaan tämän lakiesitysluonnoksen toimeenpanolle ehdotettu määräraha näyttäisi riittävän jo tiedossa olevien ja tehtyjen arvioiden perusteella ainoastaan korkeintaan vajaaseen puoleen tarvittavasta rahoituksesta. Lisäksi esimerkiksi vaadittavien tietojärjestelmämuutosten, koulutusten yms. arviointi on esitysluonnoksessa kokonaan tekemättä. Me Kuntaliitossa katsomme, että uusien tehtävien taloudelliset vaikutukset tulee arvioida edelleen asianmukaisesti ja huolellisesti ja uudet järjestämistehtävät tulee vähintäänkin rahoittaa tehtyjen vaikutusarvioiden mukaisesti. Jos näin ei toimita, ei lakiesitysten toimeenpanossa pystytä vastaamaan asetettuihin tavoitteisiin.

Yksityiskohtaisia kommentteja ehdotetuista muutoksista

Esitysluonnoksessa ehdotetaan muutettavaksi sosiaalisesta luototuksesta annetun lain 6 §:n 1 momenttia siten, että sosiaalista luottoa koskevassa sopimuksessa on määriteltävä mahdollisuus vapaakuukausien myöntämiseen sekä maksuvapautukseen (uusi 5 kohta), samoin kuin oikeus maksaa luotto ennenaikaisesti ja siitä mahdollisesti perittävän korvauksen määräytyminen (uusi 6 kohta). Lisäksi ehdotetaan kokonaan uusia säännöksiä vapaakuukausien (7 a §) ja maksuvapautuksen (7 b §) myöntämisestä velalliselle tämän hakemuksesta.

Me Kuntaliitossa katsomme, että uudet 7 a § ja 7 b § vastaavat sinänsä kuntien jo tällä hetkellä lain toimeenpanossa kehittämiä hyviä käytäntöjä. Uuden vapaakuukausia määrittelevän 7 a §:n 2 momentti vaikuttaa kuitenkin varsin kategoriselta ja voi aiheuttaa epätasa-arvoa lain toimeenpanossa luotonsaajien välillä. Momentissa todetaan nyt, että vapaakuukausia voidaan myöntää vuosittain enintään kolme. Tämä tarkoittaisi sitä, että esimerkiksi loppuvuodesta vakavasti sairastuva ja tästä syystä maksuvaikeuksiin joutuva luotonsaaja voisi käytännössä hakea ja saada vapaakuukausia tarvittaessa kuusi peräkkäin, kun taas helmikuussa vakavasti sairastuva luotonsaaja

voisi saada niitä ainoastaan kolme. Sääntelyä tulisi tältä osin joustavoittaa siten, että luotonsaajat olisivat keskenään tasa-arvoisemmassa asemassa säännöksen piiriin kuuluvissa 1 momentin mukaisissa tilanteissa. Samalla 'vuosittain' ilmaisua voisi täsmentää, koska hieman avoimeksi jää, tarkoitetaanko ilmauksella kalenterivuotta.

Arvioimme myös, että sekä tässä esitysluonnoksessa täsmennetyin 6 §:n että ehdotettujen uusien 7 a § ja 7 b §:ien kuin myös muuttamattomaksi jääneen 8 §:n suhde sosiaalihuollon päätöksentekoon tulisi jatkotyössä selkeyttää. Sosiaalisesta luototuksesta annetun lain säätämiseen alun perin johtaneessa hallituksen esityksessä (HE 142/2002 vp, s. 20) on todettu: "Sosiaalihuollon asiakaslain mukaan sosiaalihuollon on perustuttava päätökseen. Näin ollen kunnan on tehtävä päätös sosiaalisen luoton myöntämisestä tai hakemuksen hylkäämisestä. Luoton myöntämistä koskevassa päätöksessä tulee mainita luoton suuruus ja perittävä korko. Päätöksessä, joka koskee sosiaalisen luoton myöntämättä jättämistä, on esitettävä hallintomenettelylain mukaan hylkäämisen perustelut. Kunnan sosiaalisen luoton myöntämistä koskevaan päätökseen voidaan hakea muutosta sosiaalihuoltolain 49 §:n mukaisesti. Myönnetystä luotosta laaditaan kunnan ja luotonsaajan välinen ehdotetun lain 6 §:ssä tarkoitettu sopimus."

Arviomme mukaan nyt käsittelyssä olevasta esitysluonnoksesta ei riittävällä tavalla selviä, mistä kaikesta hyvinvointialueen tulisi tehdä hallintopäätös sosiaalisen luoton hakuprosessin ja myönnetyn sosiaalisen luoton takaisin maksun eri vaiheissa. Esimerkiksi uusien velallisen vapaakuukausien tai maksuvapautuksen hakemisen osalta asia jää varsin avoimeksi. Tuleeko vapaakuukausien myöntämisestä tai epäämisestä tai maksuvapautuksesta tai sen epäämisestä aina tehdä valituskelvoinen hallintopäätös? Ehdotetun sääntelyn mukaan myöntäminen perustuu aina hakemukseen, mutta asiaa tulisi kuitenkin täsmentää. Huomautamme myös, että toisin kuin 7 a §:n sanamuodossa 7 b §:n sanamuodosta hakemukseen perustuminen puuttuu. Tämä olisi selkeyden vuoksi hyvä lisätä varsinaiseen pykälään pelkkien perustelujen lisäksi.

Katsomme myös, että esitysluonnoksen jatkovalmistelutyössä tulisi selkeyttää, mikä on sosiaalista luottoa koskevan sopimuksen sisältöä koskevan 6 §:n suhde lakiehdotuksen 7 a ja 7 b §:ssä ehdotettuihin uusiin vapaakuukausi- ja maksuvapautuspykäliin sekä lain 7 §:ssä tarkoitettuun velallisen oikeuteen maksaa luottonsa takaisin ennen sen erääntymistä ilman lisäkustannuksia. Selkeytystä vaatisi esimerkiksi se, mikä on 6 §:n 1 momenttiin ehdotetun uuden 5 kohdan tarkoitus. Miksi 5 kohdan asiat tulee lisätä sopimukseen, kun niistä kuitenkin vielä erikseen säädetään kokonaan omilla uusilla säännöksillään ja mitä niistä tulisi sopimukseen kirjata? Voiko sosiaalisen luoton saaja hakea ja saada vapaakuukausia tai maksuvapautuksen siitä huolimatta, että niitä ei ole sopimuksessa mainittu? Tuleeko uusien säännöksiin toimeenpano huomioida aina myös siten, että sosiaalisen luoton sopimusta päivitetään esimerkiksi takaisinmaksuerien eräpäivien tai lainan takaisinmaksuajan osalta? Katsomme myös, että 6 §:n 1 momentin uusi 6 kohta tulee olla sopuoinnussa lain 7 §:n kanssa, jonka perusteella velallisella on oikeus maksaa luotto takaisin ennen sen erääntymistä ilman lisäkustannuksia.

Esityksessä ehdotetaan myös lisättäväksi lain 9 §:ään uudet 2 ja 3 momentit, joilla tavoiteltaisiin pykälän yksityiskohtaisten perustelujen mukaan 1 momentin taloudellisen neuvonnan ja ohjauksen turvaamista erityisesti tietyissä tilanteissa.

Ehdotettu uuden 2 momentin sanamuoto kuuluu: "Luotonhakijalle ja luotonsaajalle tulee järjestää mahdollisuus keskustella henkilökohtaisesti sosiaalihuollon ammattihenkilön kanssa, kun luotonhakija tai luotonsaaja on tätä pyytänyt hyvinvointialueelta. Luotonsaajalle on järjestettävä neuvontaa ja ohjausta edellä mainituissa 7 a, 7 b ja 8 §:n mukaisissa tilanteissa." Me Kuntaliitossa arvioimme, että ehdotettu uusi 9 §:n 2 momentti vaikuttaa epäselvältä. Momentista ei selviä, mistä

sosiaalihuollon ammattihenkilöstä on tarkoitus säätää tai onko ylipäätään tarkoitus säätää oikeudesta keskustella sosiaalihuollon ammattihenkilöistä annetun lain (817/2015) perusteella määrittelystä sosiaalihuollon ammattihenkilöstä. Lisäksi pohdimme, onko tarkoituksenmukaista, että keskustelu käydään sosiaalihuollon ammattihenkilön, eikä 4 §:n uudistettavaksi ehdotetun 3 momentissa tarkoitettun viranhaltijan kanssa. Huomautamme myös, että tämänkin uuden, pyyntöön perustuvan tehtävän taloudelliset vaikutukset ovat arvioimatta, eivätkä hyvinvointialueet tai kunnat ole em. selvityksen arvioissa pystyneet tämän uuden tehtävän vaatimaan lisäresurssitarvetta huomioimaan. Momentin toinen lause jää myös irralliseksi ja sen tarkoitus tässä momentissa epäselväksi. Lause vaikuttaisikin toimivan paremmin 1 momentin toisena lauseena. Näin se nimenomaan yhdistyisi taloudellisen neuvonnan ja ohjauksen antamiseen ja määrittäisi tässä momentissa säädetyn tarpeellisen ohjauksen ja neuvonnan minimin, kuten pykälän yksityiskohtaisten perustelujen perusteella on ollut tarkoitus säätää.

Havaintoja sopimusten siirtymiseen ja ehdotettuun sääntelyyn liittyen

Kuten edellä on kuvattu, eduskunnan hyväksymän SOTE100 -lakupaketin ja tämän ehdotetun lakiesitysluonnoksen perusteella kuntien tällä hetkellä sosiaalisiin luottoihin kiinnittämä luottopääoma ei siirry hyvinvointialueelle. Hyvinvointialueen tehtävänä on tulouttaa sosiaalisen luoton velallisten maksut siirtyvien sopimusten osalta luoton alun perin myöntäneelle kunnalle sitä mukaa, kun luotonsaaja maksaa luottoaan takaisin. Luottotappiot jäisivät luoton myöntäneen kunnan tappioiksi, kuten tähänkin asti. Kiinnitämme lainvalmistelijoiden huomiota siihen, että tässä lakiesitysluonnoksessa ei ole otettu kantaa siihen, miten uudet 7 a § ja 7 b §:t suhtautuvat kunnalta hyvinvointialueille siirtyviin sopimuksiin. Onko tarkoitus, että näitä uusia säännöksiä sovelletaan myös siirtyviin sopimuksiin? Jos on, katsomme, että olisi hyvä selkeyttää, onko kunnalla minkäänlaista roolia alkuperäisenä luotonantajana ja luottotappioiden kantajana esimerkiksi kokonaisen tai osittaisen maksuvapautuksen antamisessa. Vastaavasti katsomme, että samassa yhteydessä olisi hyvä selkeyttää voimassa olevan 8 §:n osalta kunnan rooli luoton eräännyttämisen käynnistämisessä.

Vogt Ellen
Suomen Kuntaliitto ry